

Het dagboek van Mr. Monty (deel 5)

De terugreis met Mr. Monty van Montana naar Nederland zou een hele lange zit worden. Een tussenstop van enkele uren in Minneapolis en daarna door naar Schiphol. In gedachten stond ik al 10x in de hal van Schiphol. Het kon niet snel genoeg gaan. Monty zat in het kleine kenneltje en was het er niet mee eens om zo opgesloten te zijn. Het kenneltje schudde van links naar rechts. Terwijl iedereen rustig in de cabine zat te doezelen, tikte voor mij iedere minuut af. Omdat het vliegtuig helemaal vol zat, kreeg ik met mijn hondenkenneltje een plaatsje bij de overgang naar de Business class, achter een dik grijs gordijn en kon het kenneltje net voor mijn voeten plaatsen. Duimen draaien dat het allemaal maar goed zou gaan, "Monty ga alsjeblieft niet gillen" spookte de hele tijd door mijn hoofd, maar na een half uur werd het rustiger.

Terwijl ik mij in de stoel nestelde, had ik even de tijd om alles te overpeinzen. Tja, wat bezielt je eigenlijk een pup uit USA te halen. Jarenlang immers hele prettige honden uit Engeland gehaald en daar met veel succes mee gewerkt. Toch was ergens die kriebel, de honden in de USA zijn op zoveel extra punten superieur. Hun gezondheid wordt héél streng bewaakt. Ik zie nog het bijna boze gezicht voor me van de fokker van Mr. Monty, toen ik vroeg hoe het in de USA gesteld was met het ellebogenprobleem. Larry Calvert antwoordde bijna snibbig: "Ellebogen??, dat probleem hebben we er al lang uitgefokt, ook de heupen van onze honden zijn top".

"Voor de prestaties die we van onze USA Retrievers vragen, kunnen we geen kneusjes gebruiken. Van ons topfokmateriaal is alles getest.: DNA, PRA, heupen, ogen, Optigen, ellebogen, schildklier, epilepsie, en ga zo maar door".

Dat de werkretrievers in USA taaie rakkers waren had ik zelf ook al gezien, want trainen daar is niet een paar uur gezellig het veld in, trainen is een hele dag top en top lopen. Lange afstanden, tot 350 meter. En dat dan weer verdeeld over 4 lijnen. Een eenvoudig rekensommetje leert dat een Labrador al snel 3 kilometer op topsnelheid loopt en de terreinen zijn echt niet de simpelste. Heuvels, bosjes, meertjes, rotsondergrond, alles zit er in. En ze gaan als torpedo's.

Na ruim 3 uur vliegen kwam eindelijk Minneapolis in zicht. Pfff, de eerste rit zat er op. Nu nog ruim 12 uur vliegen naar Schiphol. De tussenstop benutte ik door een snelle hamburgerhap te nemen. Het kenneltje stond te schudden, Monty barstte ook van de honger, maar had thuis slechts een klein rantsoentje gehad. We wilden immers geen smearzooi in zijn kleine behuizing. Een plas doen voor Monty? Alles en alles was beton, rijen auto's en stinkende bussen buiten, geen graspriet te bekennen.

Bij het inchecken bij Northwest Airlines voor het laatste deel van de reis was de USA controle weer ongelooflijk streng. Monty moest uit zijn kenneltje dat helemaal geïnspecteerd werd, ik moest door detectiepoortjes en mijn schoenen uit (kreeg ze bijna niet meer aan, geen schoenlepel!) en onze tas helemaal leeg.

Gelukkig was een van de incheck stewardesses

zo vriendelijk mij een stoel aan het raam te geven met een lege plaats naast me, daar mocht het kenneltje staan. In mijn jaszak had ik het enveloppe, tranquillizers. Mijn dierenarts Dr. Nico Dijkshoorn had 2 kleine witte pilletjes meegegeven voor het geval dat...

En ja hoor, ik zat nog niet of Monty was het helemaal zat en begon te brullen. Een van de stewardessen stond vreselijk geïrriteerd te kijken – was vast een juffrouw die manden met katten

in de vensterbank had. Snel een halve pil in het bekje gestopt en een beetje tussen de tralies door krabbelen en na 10 minuten werd het rustiger. Monty viel als een blok op zijn zij en sliep. Tijdens de nachtvlucht benijdde ik de mensen om mij heen – bijna iedereen sliep. Gedurende de vlucht nog twee keer een half pilletje in het kleine bekkie gestopt en het hielp. Hij sliep als een roos.

Op de monitor was te zien dat Schiphol in zicht kwam en ik kon het vliegtuig wel vooruit duwen. Monty was immers bijna 24 uur niet uit de "broek" geweest, zou hij het wel volhouden tot Schiphol?

De landing ging snel, gelukkig was Monty heel rustig geweest. Hij zag er niet uit, hangogen en een vreselijk ingevallen lijfje, hij had 24 uur bijna niet gegeten. Ik had zelf het gevoel er uit te zien als een vogelverschrikker. De hele nacht waken bij het kenneltje was toch wel een zware opgave. Nu de laatste hindernis nog: de douane in Nederland. Zouden alle papieren in orde zijn, hoeveel vragen moest ik beantwoorden en zou de Avid chip leesbaar zijn?? Er was waarschijnlijk wel douane in de grote aankomsthal, maar ik zag ze nergens, wandelde snel door de draaideuren en eindelijk: Mr. Monty was in Nederland.

Henny M. Schoor

(wordt vervolgd)

Professionals in USA en hun transport.

Hoe vreemd het ons in de oren mag klinken, bijna iedere wedstrijdretriever heeft in Amerika een deel of soms zijn hele leven bij een professional doorgebracht voor training en wedstrijden.

In Europa ondenkbaar, je geeft je lieveling immers niet uit handen, je schaft een pup aan, voedt die zelf op d.m.v. hulp van vrienden, trainers en hondenscholen. En dan ga je in voorzichtige stappen deelnemen aan het wedstrijdcircuït of de jacht.

Training bij de Profs

De profs en hun Retrievers in Amerika kun je in Nederland eigenlijk het beste vergelijken met renpaarden en dravers. Die worden ook ondergebracht voor training en het lopen van wedstrijden. De honden die bij profs lopen worden iedere dag getraind. Behalve zondag, dan is er rust in de kennels. Men slaat door de week geen dag over. Vaak hebben toptrainers zoals Mike Lardy en Dave Rorem, verschillende assistent trainers in dienst. Dé toptrainer in Atlanta, Chris Ledford heeft ca. 25 honden in zijn kennels en is daar dagelijks zelf mee aan het trainen. Zijn honden worden voor apporten respectievelijk links en rechts voorgejaagd en het viel mij op tijdens de dagelijkse trainingen hoe graag alle honden wilden werken en hoe weinig gebruik er gemaakt werd van de e-collar. Het ging bijna

allemaal vanzelf en dan praat je toch al snel over afstanden van 300 tot 400 meter. De proeven die de honden gaan lopen worden uitermate secuur uitgezet: een voorbereiding van een half uur is heel normaal: men let op de wind, het zicht op de honden, de afstanden en werkt eigenlijk alleen maar in hoeken van 90 graden! Drie- en viervoudige apporten zijn heel normaal. Ook wordt voor de training bijna altijd gebruikt gemaakt van "wingers", en "life ducks".

Een pro heeft ook veel personeel in dienst, voor het gooien en wegschieten van de apporten beschikken ze over de z.g. "birdboys" jongens die vaak om een zakcentje bij te verdienen, een hele dag in het veld heen en weer hollen.

Ook hebben ze kennelhulpen die de verblijven van de honden schoon houden en het voer voor de honden klaar zetten. De kennels die uw scribente heeft gezien, waren absoluut stralend schoon. Ook op de slaapplaatsen was niets aan te merken. De honden waar een prof mee werkt, worden zeer zorgvuldig behandeld. Een kuchje of

Toptrainer en prof Chris Ledford met "Louie" - een volle (oudere) broer van Mr. Monty, (rechts voorgejaagd). Louie was Derby winnaar USA in 2008.

een kreupele poot, direct gaat men naar de dierenarts. Men neemt geen enkel risico. Per dag loopt een Retriever ca. 4 proeven, meestal 2x land en 2x water apporten. Een eenvoudig rekensommetje leert dat een hond per proef ca. 2.5 kilometer loopt en dat in een recordtempo! Topconditie is een eerste vereiste.

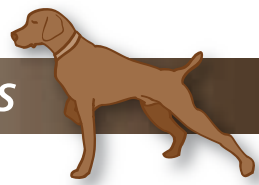
Ook krijgen de honden enkele keren per week een levende eend te apporteren. Iedere prof heeft dan ook een grote vijver met vaak honderden eenden die uitsluitend voor de training zijn.

En als aan het einde van de dag de trainingen voorbij zijn, is het even rollebollen. De honden mogen dan een half uurtje even lekker met elkaar spelen. Geen grom of vechten. Gewoon even lekker met elkaar dollen. En er lopen vaak reuen bij, die echt geen kleine jongens zijn.

Veel trainers hebben voor de zomer een onderkomen in het noorden van de USA, het is daar dan lekker koel. Ze verhuizen in het najaar meestal massaal naar het zuiden, Texas, omdat er in het noorden soms meer dan een meter sneeuw ligt. Ze beschikken vaak over

Het trainingscomplex van Dave Mosher in Maine

“Ze beschikken vaak over terreinen van meer dan 500 hectare en dan nog met een variatie van meertjes, heuvels en ongelooflijk grote weides!”

terreinen van meer dan 500 hectare en dan nog met een variatie van meertjes, heuvels en ongelooflijk grote weides!

www.simplyretrievers.com is een site van een jonge Retrievertrainer in Maine - USA. Rick Walklate, zelf eigenaar van Chesapeake

Bay Retrievers, geeft een totaal overzicht van prijzen, training enz. Rick doet het goed, hij heeft nu al een stuk of 20 honden in zijn kennels. Wel eens leuk om te zien hoe men daar werkt.

Transport van de profs – hun aanhangers! De profs begeven zich vaak in grote trailers, waar meer dan 25 honden in verblijven naar de wedstrijden. De trailers zijn uitgerust met airco, iedere hond heeft zijn eigen verblijf en daar zitten ze soms dagen in, op weg van proef naar proef. Onze honden zijn daar vast niet jaloers op. Toch mogen we niet uit het oog verliezen

dat de jachthondensport in USA tot in de perfectie bedreven wordt, men gaat tot het allerhoogste. Hun lijnenwerk is ongelooflijk strak. Ook het markeren is vaak een absoluut stukje precisie werk. Natuurlijk zijn er altijd mensen die kritiek hebben, doch een nadere beschouwing van het werken met jachthonden in USA kan helemaal geen kwaad, het kan volgens mij alleen maar heel leerzaam zijn.

Tja en dan vragen vele lezers zich af, waarom er zoveel geld besteed wordt om een hond kampioen te maken. Dat leest u in het volgende artikel!

Henny M. Schoor

Een professional trailer in American style met alles erop en eraan!